Поштоване колегинице и колеге, уважени студенти, пријатељи и поштоваоци лика и дела др Владимира Вулетића, ванредног професора Правног факултета Универзитета у Београду,

Уторак, 13. октобар, био је несрећан дан за Правни факултет Универзитета у Београду. Тог дана, у поподневним часовима, стигла је тужна вест да нас је изненада и прерано напустио проф. др Владимир Вулетић. Његовим одласком Правни факултет неповратно је изгубио уваженог професора, студенти омиљеног предавача, а пријатељи драгог човека.

Отишао је у четрдесет осмој години, у пуној стваралачкој снази, када смо с правом очекивали да ће његова научна мисао у годинама које долазе достићи свој врхунац. Тешко је говорити о човеку који је и сам био један од најбољих беседника које је овај факултет имао. Покушаћу да говорим онако како би он то ценио: јасно и са разлогом.

Проф. Вулетић рођен је у Шапцу. Тамо је завршио Основну школу „Јанко Веселиновић“ и Шабачку гимназију. Љубав према изговореној речи показао је врло рано. Био је петоструки победник Републичке смотре рецитатора, од 1989. до 1997. године. Као члан Драмског студија Шабачке гимназије освојио је 1995. прву награду за најбоље глумачко остварење на Републичком такмичењу аматерских позоришта Србије. Ко га је слушао касније, на предавањима и на скуповима, знао је одакле потиче та снага речи.

Правни факултет Универзитета у Београду уписао је у јуну 1997. године, а на истом факултету дипломирао је у јуну 2001. године, као најбољи студент генерације.

Током основних студија више пута је награђиван. Добио је четири годишње награде Правног факултета за постигнут успех у студирању, као и награде за најбољег студента из фондова Београдске банке, Народне банке Србије, Краљевског дома Карађорђевића и Универзитета у Београду. За постигнут успех био је стипендиста Владе Републике Србије и Краљевске норвешке амбасаде у Београду.

Већ тада је био беседник без премца. Три пута је победио на Такмичењу у беседништву на нашем факултету, 1998, 2000. и 2001. године. Два пута је био победник Савезног такмичења правних факултета у беседништву, у Нишу 2000. и у Београду 2001. године. Три пута је победио и на Међународном такмичењу у беседништву „Sirmium – Lux Verbi“ у Сремској Митровици, 1998, 2000. и 2001. године.

У октобру 2001. уписао је последипломске студије на нашем факултету, на смеру правноисторијских наука. Већ у децембру 2002. одбранио је семинарски рад „Сабинијанци и прокулеанци“, о двема великим школама римских правника и њиховим споровима. Та тема пратиће га целог живота.

У марту 2003. изабран је за асистента-приправника за ужу научну област Римско право. Од тада је овај факултет био његова кућа. Поред римског права водио је вежбе из Националне историје државе и права, Опште правне историје, данас Упоредне правне традиције, и Реторике. Два мандата, од 2003. до 2008, био је секретар Катедре за правну историју.

У новембру 2006. одбранио је магистарску тезу „Одговорност продавца за физичке недостатке ствари у класичном римском праву“. У јуну 2007. изабран је за асистента, а у априлу 2010. поново је изабран у исто звање. У јулу 2010. одбранио је, са одликом, докторску дисертацију „Заштита права купца: допринос римског класичног права развоју европског приватног права“. У марту 2011. изабран је за доцента за ужу научно-наставну област Римско право, а за ванредног професора 2018. године.

За нешто више од две деценије објавио је четрдесет пет радова. Цело његово дело изражава уверење да решења римских класичних правника нису музејски експонат, већ темељ на коме и данас почива европско, па и наше приватно право. Већ 2005. године писао је о доктринарном решавању правних контроверзи у класичном римском праву. Та тема добила је пуни израз 2017. године, у монографији „Римска класична јуриспруденција: дилеме и правне контроверзе у Гајевом делу“. У њој римско право није приказано као затворен систем, већ као жива расправа правника који су се спорили и тражили правично решење.

Окосницу његовог рада чини римски уговор о купопродаји. Њему су посвећени и магистарска теза и докторска дисертација. Дисертација је на регионалном конкурсу сврстана међу двадесет најбољих из приватног права у Југоисточној Европи, а проф. Вулетић је своје резултате изложио на Првом постдокторском колоквијуму из приватног права у Загребу, 2012. године.

Из те теме израстао је низ радова: о консенсуалности римске продаје, о одговорности за евикцију, о реактивној заштити купца и о развоју и променама у примени начела caveat emptor. Посебно је вредно то што је показао да модерна заштита

потрошача има римске корене. Писао је о одговорности произвођача за ствар са недостатком, о обавези обавештавања и приговору несаобразности робе уговору, о неправичним уговорним одредбама и о обмањујућем пословању. Римско право тако је у његовим радовима проговорило језиком савременог потрошача.

Друга велика тема била му је заједничка европска правна традиција. Питао се да ли је европско приватно право уопште могуће и расправљао је о Европском грађанском законику. У Аналима нашег факултета показао је да је Ius Commune Europaeum „нови термин за старо решење“. Јустинијанову кодификацију назвао је „личном картом правног идентитета Европе“. Као члан радне групе Грађанскоправног форума за Југоисточну Европу, 2012. године, написао је национални извештај за Србију о одговорности продавца за правне недостатке ствари.

Подједнако га је занимала и српска правна традиција. Писао је о правном положају купца у развоју домаћег законодавства средњег и новог века, а 2025. године, у зборнику посвећеном Теодору Тарановском, о утицају римске купопродаје на српско средњовековно право. Поводом 170 година од доношења Српског грађанског законика објаснио је, на примеру уговора о продаји и куповини, зашто тај законик није правни трансплант. Писао је и о доприносу римског права Богишићевој кодификацији, о модалитетима продаје и куповине у делу Живојина Перића, о темељима и изградњи латинског нотаријата и о месту новог Грађанског законика Србије у европској правној традицији. У раду „Од bona fides до начела савесности и поштења“ пратио је једно од темељних начела нашег облигационог права до његових римских почетака. Од 2018. године писао је и о римском наследном праву, нарочито о легатима.

Проф. Вулетић је имао редак дар да већ насловом рада привуче читаоца. Наслове је налазио код Његоша и Шекспира, у народним изрекама и код римских правника. Српски грађански законик назвао је, Његошевим речима, „вјечном зубљом вјечне помрчине“ која „нит' догори нити свјетлост губи“. О принуди је писао под насловом „Претор не штити кукавице“. За човека који је одрастао на сцени и за говорницом то није био украс. Сматрао је да право припада култури и да правна мисао мора да говори и језиком књижевности.

Знање је несебично делио. Био је директор секције за римско приватно право и европску правну традицију Академије за правне студије Harmonius. Осам пута

учествовао је на Копаоничкој школи природног права. Био је члан Форума Романума и Центра за беседништво Institutio oratoria.

Био је ментор мастер радова, а један од његових студената постао је и његов коаутор. Био је члан комисија за одбрану докторских дисертација у Београду и Крагујевцу и рецензент уџбеника римског права.

Имала сам привилегију да са њим пишем о заступању у приватном праву и о легату *per praeceptionem*. Са проф. Вулетићем нисам имала само колегијални, већ и пријатељски однос. Зато ми дозволите да му се на крају обратим онако како сам га увек ословљавала.

Драги Владо, када сам почела да радим на Правном факултету, ти си већ био асистент. Сви смо знали колико волиш наш факултет и колико си поносан што си део традиције једног од најстаријих и најугледнијих правних факултета у региону.

Ту љубав доказивао си преданим радом. Као једини асистент на Римском праву, држао си огроман број вежби. Важио си за строгог и темељног руководиоца вежби, а касније и предавача. Знао си да латински језик није само оруђе правничке струке, већ и печат истинског образовања, па си од студената тражио да његово познавање покажу у својим одговорима. Студенти су знали да их на твојим часовима чека озбиљан рад, па ипак су долазили у великом броју. Слушаонице су биле пуне до последњег места. У то сам се и сама уверила када сам једном, грешком, ушла у слушаоницу у којој си држао вежбе.

Према колегама си био великодушан, дружељубив и приступачан. Твој пут на Факултету ипак је био трновит. Разлози за то нису били у теби нити у твојим способностима. Старији професори пружали су ти подршку, али било је и оних који нису пропуштали прилику да те критикују, па и омаловажавају. Све си подносио стоички и ишао даље.

Посебно леп и дирљив однос имао си са својим ментором, професором Мирославом Милошевићем, од кога си, верујем, много тога лепог научио. Жао ми је што ниси успео да оствариш жељу да успомену на њега сачуваш заједничким уџбеником римског права. Нека остане запамћено да то није била твоја одлука, већ да за то ниси добио сагласност старијих колега.

Колико год да си трпео неправду, ниси био злопамтило. Моћ да опросте имају само најбољи људи. Ти си био један од њих.

Друга твоја велика љубав био је Фудбалски клуб Партизан. У надљудском напору да му вратиш стару славу, ударио си на тврђаву коју су бранили фанатици корупције, злоупотребе положаја и личног богаћења. Морао си да одеш, али ниси престао да волиш свој клуб. До краја си веровао да ћеш му се вратити.

Ниси стигао да се вратиш. Ни у Партизан, ни у слушаоницу.

Данас смо ову салу испунили као што су студенти некада испуњавали амфитеатар, до последњег места. Само тебе нема за катедром.

„Благо оном ко довијека живи, имао се рашта и родити.“

Драги Владо, знајући ширину твоје душе, сигурна сам да си, сада када си стигао у вечност, поздравио све наше драге професоре који више нису међу нама.

Нека ти је вечна слава.